

La meva amiga forastera creu que a la vila on visc hom camina a poc a poc del matí al vespre, tot petjant feltres pels carrers solitaris i pels passatges secrets amb frescors de gruta. Les cases són de fullatge espès —on les remors s'enaigüen— i voltades de jardí amb flors de velluts tendres: ni el ventet mariner de l'alba ni el vent calmós del migdia tot just si hi sospiren, tendres. El ferrer, el fuster i l'esbotzacarrers hi feinegen com si s'entafressin en pregons soterranis, i el mecànic de cotxes hi treballa, gairebé aguantant-se l'alè, estirat damunt coixins d'alga i ploma, i com si fes vacances. La meva amiga creu que tothom hi parla baixet, com les carmelites al refetor el diumenge de Pasqua, o els caputxins pel passadís que duu a la cel·la on el Prior fa la sesta. Les noies, al clos de les gloriets d'ombra, hi toquen tonades lentes en arpes de porcellana; els enamorats es besen i folguen a la frescor dels pètals, tot aprofitant els lleures, perduts en bosquets pretèrits, i les aigües de les fonts i dels brolladors, airejats o domèstics, s'hi escorren, quietes, per conduccions de vidre. Quan avui els de casa havíem fet llarga provisió de serradures per a escampar-les i, tot enganyant-la, complaure-la, ha nevat. La meva amiga forastera, de blanc —oh Francesca!—, ha arribat lliscant per la neu dels carrers i del jardí de casa, damunt alats patins i amb les més llunyanes de les solituds reflectides a la pura claror dels ulls.

L'estrella d'En Perris

J. V. Foix